

Hvad Højesteret angaar, er jeg en absolut Modstander af, at Højesterets Voteringer bliver offentlige. Hvis jeg saa paa Spørgsmaalet alene som Sagfører, vilde jeg sige, at det vilde være behageligt, gavnligt og betydningsfuldt, at Voteringerne blev offentlige; det vilde mange Gange lette os Sagførere Bedømmelsen af en Sag, om vi kunde finde ganske analoge Tilfælde afgjort af Højesteret, hvorved vi maaske kunde hindre, at en Sag kom til Retten. Men ser jeg paa Spørgsmaalet som Lægmand, maa jeg absolut være imod den offentlige Votering, og det alene af den Grund, at jeg er bange for, at Højesterets Autoritet skal lide under, at dens Voteringer bliver offentlige. Højesterets Uafhængighed maa vedblivende bevares og dermed Højesterets Autoritet, og det tror jeg sker bedst ved, at Højesterets Voteringer i Overensstemmelse med Rettens eget Ønske forbliver hemmelige. Derimod er der et andet Spørgsmaal, som jeg ikke forstaar ikke er blevet løst ved Retsplejeloven, og det er Umiddelbarhedsprincipets Gennemførelse ved Højesteret. Umiddelbarhedsprincipet, dette, at Parter og Vidner møder for Dommerne, saa at Dommerne selv kan afhøre dem og faa nøje Kendskab til dem, er blevet gennemført ved de to Instanser, men dette efter min Mening ganske fortræffelige Princip er ikke gennemført ved Landets højeste Domstol. Hvad Grunden hertil er, ved jeg ikke, det er maaske et økonomisk Spørgsmaal, men det vil vel den højtærede Justitsminister kunne udtale sig om. Jeg kan ikke se rettere end, at det vilde være til Gavn for Sagerne, til Gavn for Samfundet, om Umiddelbarhedsprincipet blev gennemført lige til Højesteret.

Jeg kommer saa til Ændringen til Retsplejelovens § 170. Den vil jeg erklære mig som Modstander af. Ændringen tilsigter at skaane Mennesker, der staar som Vidner i en Retssag, for at skulle oplyse, hvorvidt de er straffet tidligere. Jeg har som Sagfører mange Gange været ude for det yderst pinlige, at Folk, der har været straffet for mange Herrens Aar siden, er blevet spurgt om det, og jeg har set dem kvie sig ved i Offentlighedens Paahør at udtale, at de har været straffet for saa og saa mange Aar siden. Hensigten med Ændringen kan jeg altsaa fuldstændig slutte mig til, men det er Udformningen, jeg er imod, fordi jeg ikke tror, at den vil virke, som den bør. Jeg kan nemlig ikke se, at det, at et Vidne ikke har været straffet i de sidste 5 Aar, skal gøre det mere troværdigt end det Vidne, der f. Eks. har været straffet for $4\frac{3}{4}$ Aar siden.

Derfor synes jeg, det er en uheldig Regel. Jeg kunde tænke mig, at man ved Lov fastsatte, at Dommeren ikke i Offentlighedens Paahør maa spørge et Vidne, om han har været straffet, og saa kunde man passende tage det Spørgsmaal med, hvor gammel Vidnet er. Det er et Spørgsmaal, som mangfoldige Mennesker, jeg tør nok sige navnlig mange Kvinder, er meget ubehageligt berørt ved at blive stillet overfor. Men naar man lod de to Spørgsmaal foregaa i Enrum med Udelukkelse af Offentligheden, tror jeg, vi vilde være paa den rette Side, og vi vilde ikke sætte det skarpe og efter min Mening urimelige Skel, der sættes i Justitsministerens Forslag.

Jeg vender mig derefter til de Bemærkninger, der dels er fremsat her fra Talerstolen, dels er fremsat i Lovforslaget om Sagførerne. Nu er der jo altid mange Bemærkninger — bevares, mange morsomme Bemærkninger iblandt — at sige om Sagførerne. De har altid været Skydeskive, saa langt jeg kan huske tilbage, og saa er det ulyksalige ved os Sagførere, at undvære os kan man alligevel ikke. Man tyer til os i godt og ondt og er glade ved os, men pukke paa os og nedsætte os i den offentlige Mening, det gør Folk alligevel. Jeg stod en Dag paa en Sporvogn og hørte to Samfundsreformatorer endevende hele Samfundet i Løbet af en halv Time; de endte med Sagførerne, og saa sagde den ene: Ja se! Sagførerne, dem kunde vi jo nok helt undvære, praktisk talt, og efter en lille Pavse føjede han til: Hvis bare Menneskene ikke var saa tossede, som de nu en Gang er. Undvære os kan man altsaa ikke; og derfor maa man være varsom med, at man ikke i sin Iver er med til unødigt at spænde Ben for Sagførerne og deres Virksomhed som Sagførere. Og det er det, jeg synes, man er ved at gøre i Lovforslaget, saaledes som det er formet fra den højtærede Justitsministers Haand. Der staar nemlig, at en Undersøgelsesdommer skal kunne suspendere en Sagfører, naar han staar sigtet for Retten for en i den offentlige Mening vanærende Handling. Nu er Suspension af en Sagfører paa en blot og bar Sigtelse saa indgribende en Foranstaltning, at dens Lige ikke kendes paa noget som helst andet Omraade. Hvis en Embedsmand staar sigtet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, bliver han suspenderet, faar, saa vidt jeg ved, halv Gage, men den Dag, han møder fuldstændig rehabiliteret og gaar ind i sine Rettigheder og sit Embede igen, da har han intet tabt. Modsat med en Sagfører. Den Dag, han ved en Suspension bliver frataget sin Bestalling, bliver suspenderet